

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 431/2010-54

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 7. decembra 2010 predbežne prerokoval sťažnosť J. B., D., vo veci „*pre nespravodlivé konanie a vynesenie nesprávneho rozsudku*“ Okresného súdu Bratislava III č. k. 18 C 151/2004-164 z 23. júna 2008 a rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 12 Co 78/2009-211 z 24. februára 2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. B. o d m i e t a pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 2. júna 2010 doručená sťažnosť J. B. (ďalej len „sťažovateľ“), v ktorej namietal „*nesprávne rozhodnutie*“ Okresného súdu Bratislava III (ďalej len „okresný súd“) „*vo veci 18 C 151/2004-164*“ v spojení s rozsudkom odvolacieho Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „*krajský súd*“) vo veci 12 Co 78/2009-211.

Sťažovateľ svoju sťažnosť následne doplnil podaním doručeným ústavnému súdu 9. júla 2010, v ktorom namietal „*nespravodlivé konanie a vynesenie nesprávneho rozsudku*“ krajským súdom v spojení s rozsudkom okresného súdu.

Sťažovateľ svoje sťažnostné námietky doplnil v poradí tretím podaním z 12. júla 2010.

Z obsahu všetkých sťažovateľových podaní vyplynulo, že sa návrhom na ochranu osobnosti podaným na okresnom súde domáhal ospravedlnenia a náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch zo strany odporkyne. Konanie bolo okresným súdom vedené pod sp. zn. 18 C 151/2004. Sťažovateľ svoj nárok odôvodňoval tvrdením, že odporkyňa zasiahla do jeho práva na ochranu osobnosti svojou svedeckou výpoveďou uskutočnenou pred Okresným súdom Bratislava II v konaní vedenom pod sp. zn. 10 C 264/1996, v ktorom sa sťažovateľ domáhal určenia neplatnosti skončenia pracovného pomeru.

Okresný súd rozsudkom č. k. 18 C 151/2004-164 z 23. júna 2008 návrh sťažovateľa ako nedôvodný zamietol.

Proti rozsudku okresného súdu podal sťažovateľ odvolanie, ktorým žiadal rozsudok okresného súdu zmeniť a žalobe vyhovieť.

O odvolaní sťažovateľa rozhodol krajský súd rozsudkom č. k. 12 Co 78/2009-211 z 24. februára 2010 tak, že rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti obsiahlym spôsobom zrekapituloval svoje vecné námietky proti napadnutým rozsudkom okresného súdu a krajského súdu týkajúce sa prevažne spôsobu, akým súdy hodnotili dôkazy a akým spôsobom vo veci rozhodli.

Sťažovateľ ďalej uviedol, že krajský súd vo svojom rozsudku viaceré jeho „*tvrdenia a výpovede, prednesené dôkazy, ale aj svedecké výpovede odporkyne ako takej pred súdom prvého stupňa skreslil, čo viedlo k nesprávnemu rozhodnutiu súdu*“.

Ústavný súd výzvou zo 6. októbra 2010 sťažovateľa vyzval, aby v určenej lehote odstránil nedostatky svojho podania.

Sťažovateľ svoju sťažnosť následne doplnil podaním z 27. októbra 2010, v ktorom navrhol, aby ústavný súd vo veci „*vyslovil nález, podľa ktorého:*

- zruší pre nesprávne rozhodnutie rozsudok Okresného súdu Bratislava III vo veci 18 C 151/2004-164 zo dňa 23. júna 2008,

- zruší aj rozsudok odvolacieho Krajského súdu v Bratislave so sp. zn. 12 Co 78/2009-211 pre nesprávne rozhodnutie omojom odvolaní voči rozsudku Okresného súdu Bratislava III vo veci 18 C 151/2004 – 164 z 23. júna 2008,

zaviaže Okresný súd Bratislava III vyplatiť mi odškodné vo forme zadosťučinenia v sume 20 000 eur ú slovom 20 tisíc eur/. Výška zadosťučinenia v uvedenej sume zahŕňa úhradu škody, ktorú mi okresný súd spôsobil:- nesprávnym vynesením rozsudku, v ktorom mi nebola priznaná požadovaná suma odškodného pre zneváženie osobnosti za spôsobenú nemajetkovú ako aj majetkovú ujmu žalovanou v sume bývalých 30 000,- Sk.“.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) rozhoduje ústavný súd o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) sťažnosť predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti účastníkov konania.

Podľa § 20 ods. 1 druhej vety zákona o ústavnom súde návrh musí obsahovať, akej veci sa týka, kto ho podáva, prípadne proti komu návrh smeruje, akého rozhodnutia sa navrhovateľ domáha, odôvodnenie návrhu a navrhované dôkazy.

Podľa § 20 ods. 2 zákona o ústavnom súde k návrhu na začatie konania sa musí pripojiť splnomocnenie na zastupovanie navrhovateľa advokátom, ak tento zákon

neustanovuje inak. V splnomocnení sa musí výslovne uviesť, že sa udeľuje na zastupovanie pred ústavným súdom.

Podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde ústavný súd je viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone.

Podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene alebo zjavne neopodstatnené návrhy môže ústavný súd po predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Podľa § 50 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť okrem všeobecných náležitostí uvedených v § 20 musí obsahovať označenie,

- a) ktoré základné práva alebo slobody sa podľa tvrdenia sťažovateľa porušili,*
- b) právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu, ktorým sa porušili základné práva alebo slobody,*
- c) proti komu sťažnosť smeruje.*

Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd sťažnosti vyhovie, v náleze vysloví, ktoré základné právo alebo sloboda a ktoré ustanovenie ústavy, ústavného zákona alebo medzinárodnej zmluvy sa porušili, a akým právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom sa základné právo alebo sloboda porušili.

Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ak sa základné právo alebo sloboda porušili rozhodnutím alebo opatrením, ústavný súd také rozhodnutie alebo opatrenie zruší. Ústavný súd zruší aj iný zásah, ktorým sa porušilo základné právo alebo sloboda, ak to pripúšťa povaha tohto iného zásahu.

Ústavný súd pri prvotnom preskúmaní sťažnosti sťažovateľa zistil, že táto neobsahuje predpísané náležitosti. Nedostatky sťažnosti spočívali najmä v absencii jednoznačne a zrozumiteľne formulovaného návrhu rozhodnutia, keďže sťažovateľ v celom obsahu sťažnosti neidentifikoval základné právo, ktorého porušenie napadnutými rozsudkami okresného súdu a krajského súdu namieta. Sťažovateľ k svojej sťažnosti tiež nepredložil žiadne dôkazy, na základe ktorých by ústavný súd mohol meritórne posudzovať jeho tvrdenia. Sťažovateľ tiež opakovane požiadal o ustanovenie právneho zástupcu z radov advokátov pre potreby konania pred ústavným súdom, ústavnému súdu však nepredložil potvrdenie o osobných majetkových a zárobkových pomeroch.

Na odstránenie uvedených nedostatkov sťažnosti v lehote 15 dní bol sťažovateľ vyzvaný listom ústavného súdu zo 6. októbra 2010. Sťažovateľ bol ústavným súdom výslovne upozornený, aby poučeniam o náležitostiach podania a o podmienkach úspešného konania, o ktorých bol vzhľadom na množstvo jeho podaní na ústavnom súde od roku 1997 poučený už nespočetnekrát, venoval zvýšenú pozornosť. Zároveň bol sťažovateľ upozornený, že v prípade, ak náležitým spôsobom svoje podanie nedoplní, môže byť jeho sťažnosť odmietnutá.

Sťažovateľ na výzvu ústavného súdu reagoval podaním z 27. októbra 2010, v ktorom sformuloval sťažnostný petit a predložil fotokópie sťažnosťou napadnutých rozsudkov okresného súdu a krajského súdu, ako aj potvrdenie o osobných, majetkových a zárobkových pomeroch.

Ústavný súd sťažnosť sťažovateľa preskúmal v kontexte jej doplnenia z 27. októbra 2010 a zistil, že nespĺňa zákonom predpísané náležitosti.

Uplatnenie právomoci ústavného súdu je viazané na splnenie viacerých formálnych aj obsahových náležitostí sťažnosti. Až na zákonom presne definované výnimky je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania, pričom viazanosť ústavného súdu návrhom sa vzťahuje zvlášť na návrh výroku rozhodnutia, ktorého sa sťažovatelia domáhajú. Ústavný súd môže rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovatelia domáhajú v petite svojej sťažnosti.

V prvom rade je závažným obsahovým nedostatkom petitu brániacim meritórnemu preskúmaniu sťažnosti absencia akéhokoľvek označenia základných práv a slobôd sťažovateľa, ktoré mali byť rozsudkom okresného súdu a krajského súdu porušené. Označenie porušených základných práv alebo slobôd sťažovateľ alebo námietka porušenia takýchto práv sa nenachádza v celom obsahu sťažnosti.

Ústavný súd ďalej k zákonom požadovaným náležitostiam sťažnosti uvádza, že formulácia časti sťažnosti, ktorú je možné považovať za návrh rozhodnutia vo veci samej, je v danom prípade neúplná, keďže sťažovateľ sa domáha iba rozhodnutia o uložení povinnosti krajskému súdu vo veci konať bez návrhu na vyslovenie porušenia základných práv alebo slobôd. Ústavný súd tu poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej zrušenie rozhodnutí všeobecných súdov predpokladá nález ústavného súdu o porušení základných práv alebo slobôd (napr. I. ÚS 82/06, IV. ÚS 251/04).

V celom obsahu sťažnosti sťažovateľa tiež nie je namietaná neústavnosť rozsudku okresného súdu a rozsudku krajského súdu. Sťažovateľ poukazuje len na „nesprávnosť“ napadnutých súdnych rozhodnutí.

Sťažovateľ teda napriek dôraznému poučeniu zo strany ústavného súdu neodstránil nedostatky svojej sťažnosti v zmysle výzvy zo 6. októbra 2010, čo ústavnému súdu neumožňuje vymedziť rozsah, v ktorom by bolo možné prípadne sťažnosť prijať na ďalšie konanie (§ 25 ods. 3 zákona o ústavnom súde).

V tejto súvislosti ústavný súd pripomína, že ak poučí sťažovateľa o jeho procesných právach a povinnostiach v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ústavy s cieľom poskytnúť mu plnú možnosť na uplatnenie ústavnej ochrany jeho základných práv a slobôd a poučí ho aj o tom, ako treba opravu alebo doplnenie sťažnosti urobiť, je procesnou povinnosťou sťažovateľa a tiež v jeho záujme výzvu ústavného súdu a pokyny na opravu alebo doplnenie sťažnosti v nej obsiahnuté rešpektovať (III. ÚS 120/05, III. ÚS 265/05).

Nad rámec uvedeného ústavný súd dodáva, že pokiaľ sťažovateľ svojou sťažnosťou napadol okrem rozsudku krajského súdu aj rozsudok okresného súdu č. k. 18 C 151/2004-164 z 23. júna 2008, proti tomuto mal sťažovateľ právo podať odvolanie a toto právo aj

využil. Vzhľadom na to, že na preskúmanie rozsudku okresného súdu bol v prvom rade povolaný krajský súd, ktorého právomoc predchádza právomoci ústavného súdu, ústavný súd konštatuje, že v tejto časti bolo možné sťažnosť odmietnuť aj pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie (obdobne napr. III. ÚS 133/05, III. ÚS 290/06, III. ÚS 288/07, III. ÚS 208/08).

Ústavný súd tiež preskúmal sťažnosťou napadnutý rozsudok krajského súdu č. k. 12 Co 78/2009-211 z 24. februára 2010 a nezistil žiadne dôvody, pre ktoré by bolo potrebné toto rozhodnutie považovať za arbitrárne, svojvoľné či neodôvodnené. Najvyšší súd svoje rozhodnutie riadne odôvodnil, pričom toto odôvodnenie ústavný súd považuje za dostatočné, logické a konzistentné. Z uvedeného dôvodu by preto sťažnosť aj v prípade, ak by spĺňala zákonom predpísané náležitosti, bolo potrebné odmietnuť z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti (napr. I. ÚS 66/98, II. ÚS 101/03, I. ÚS 27/04, I. ÚS 25/05).

V tejto súvislosti ústavný súd pripomína, že vo výzve zo 6. októbra 2010 sťažovateľa upozornil aj na to, že nie je možné akceptovať ním zvolený postup obsiahnutý vo formulácii *„sťažnosť právne správne upraví právny zástupca, ktorý bude známy po rozhodnutí ústavného súdu o mojej žiadosti...“*, pretože obsah jeho podaní neumožňuje ústavnému súdu posúdiť ani splnenie podmienok na ustanovenie právneho zástupcu.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku sa už ústavný súd ďalšími návrhmi sťažovateľa nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. decembra 2010